

tjener. Naar vi have en fri Forfatning, som vor nærværende, saa troer jeg ikke, det er af særdeles stor practisk Bigtighed, om vi have en noget mere eller noget mindre fri Presselov paa Papiret (So!). Jeg troer, de ærede Taleres hver grundet sig noget paa Grundringer fra en forbigangen Tid (Hør!) Trykkesfriheden har, om jeg saa maa sige, været vor første politiske Ungdomskjærlighed, og, som det hedder i et Skuespil, „til denne vender Hjertet altid senere tilbage“. Men hvor ridderligt og smukt dette nu end kan være, saa troer jeg dog, rigtignok ogsaa, at paa den anden Side gjælder i denne Sag Ordspøget om, at Kjærlighed gjør blind; og det forekommer mig, at adskillige af de Herrer, som meest have forsvaret Pressefriheden, dog have gjort Baaastande, som i Virkeligheden maatte være til Skade for denne. De 3 Forslag, som foreligge, ere: det ene, at antage § 18 og ikke Mere af Loven; det andet, at lade den hele Lov gaae samme Vej som Gistloven, og altsaa at komme tilbage til Frdn. af 27de Sptbr. 1799 (Barsod: Na nei!) med Tillæg af Frdn. af 24de Marts 1848; det 3die vilde være at antage Loven med saamange og saa gode Forandringer, som vi kunde bringe ind deri. Jeg skal, hvad Straffene angaaer, tillade mig at erindre om, at naar man blot antog § 18, da vender man tilbage til de i Lovens 6—4 fastsatte Straffe; i det andet Tilfælde til de i Frdn. af 27de Septbr. 1799 og 24de Marts 1848 bestemte; i det tredie vilde man faae de her forelagte, saa modificerede, som man maatte ønske og som man mere eller mindre vilde være istand til at føre igjennem. Hvor væsentlig Forskjelligheden er mellem disse tre Forhold er klart, naar man blot tager Hensyn til f. Ex. det ene Hovedpunkt Dyrer mod Kongen; dette straffedes jo efter Lovens 6—4—1 med „at forbryde Gæ, Liv og Gods, høre Haand levende afhugges, Kroppen parteres og lægges paa Støtte og Hjul, Hovedet med Haanden sættes paa en Stage, og hvis

Forbryderen undkom, da Straffen at stee paa hans Billede og Efterlignelse.“ Dette var jo unægtelig en meget ubehagelig Straf (Katter); men ikke stort bedre var den, som blev foreskrevet i Frdn. 27de September 1799; det var nemlig ganske kort: „han bør have sit Liv forbrudt.“ Den tredie, som her foreligger i Udkastet, er dog unægtelig bedre; det er nemlig Statsfængsel fra 5 Aar til Livstid. Nu skal jeg være aldeles rede til at nedsætte disse 5 Aar, thi jeg mener, at selv dette er et for langt et Minimum; men jeg seer dog rigtignok ikke nogen Nødvendighed for eller noget Unskelligt i at foretrække hine urimelige ældre Straffe fremfor de mere humane, som man har gaaet om endnu at kunne gjøre mildere. Dette var nærmest med Hensyn til Straffene; men tager jeg dernæst de 3 foreliggende Forslag under yderligere Overveelse, saa maa jeg bemærke, at der er betydelige Indvendinger ogsaa fra andre Sider imod de tvende første. I Henseende til det Forslag, som gaaer ud paa, blot at give Lovudkastets § 18, der ophæver alle de tidligere Anordninger om Trykkesfriheden, skal jeg foreløbig bemærke, at Ordet „Anordninger“ vist neppe er aldeles fyldestgjørende, thi der er tidligere Rescripter, som endnu maa ansees gjældende, f. Ex. imod at recensere utrykte Prædikener; og disse ville ikke ved § 18 falde bort. Dette er imidlertid mindre vigtigt; derimod ere der Forhold, som ikke let kunne være uberørte; og som dog maatte blive det, naar blot § 18 skulde staae. Her til hører navnlig Spørgsmaalet om Anonymiteten. Der kan om denne gives, saavidt jeg skønner, en af flere Regler; enten kan man aldeles forbyde Anonymiteten, eller man kan lade alt Ansvar bortfalde for hvad der skrives anonymt, saa at det er aldeles udenfor Straffelovgivning; eller man kan paalægge Bogtrykkeren Ansvar; eller man kan endelig, naar en anonym Presseforsøelse er begaaet, anstille Inquisition efter den, som har begaaet Forbrydelsen, og see at faae ham fat som man kan bedst.